

Kl. 13:53

Anders Samuelsen (LA):

Jeg er fuldstændig overbevist om, at det trods alt ikke kan være en ultimativ og bevidst målsætning fra VK-regeringens side – selv om jeg har meget skidt at sige om den – at man absolut skal betale overpris, så derfor er jeg sikker på, at ministeren arbejder med den problemstilling, i det omfang der er et problem.

Men igen: Det er en sag, som helt klart skal løses, ligesom jeg synes, at Socialdemokraterne skulle tage sig sammen og få løst op for det problem, at de kaster 20 mia. kr. i hovedet på folk, som er raske, i stedet for at bruge dem på folk, der er syge – hvert år.

Kl. 13:53

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til Liberal Alliance ordfører, hr. Anders Samuelsen. Den sidste ordfører i denne runde er fru Pia Christmas-Møller som privatist.

Kl. 13:54

(Privatist)

Pia Christmas-Møller (UFG):

Tak for det. Jeg vil gerne starte med at sige hr. Clausen fra Enhedslisten tak for debatten, for jeg synes, det er utrolig vigtigt, at vi får diskuteret de langsigtede politiske mål for vores sundhedssektor.

Det er rart at vide, at der ikke hos et stort flertal her i Folketinget er tvivl om, hvorvidt vi skal have private hospitaler. Der er heller ikke tvivl om, hvorvidt vi skal have patientrettigheder. De to ting mener jeg ligger klinkende klart fast; det er et godt udgangspunkt at have. Så skal vi altså alene forholde os til, hvordan vi skal indrette os, og her er der jo nogen uenighed, men alligevel kan man også her finde nogle fælles træk fra debatten i dag.

Jeg hører, at både regeringen med ministeren i spidsen og oppositionen er enige om, at takstsystemet, afregningsmetoden, som vi kender den i dag, ikke er god nok. Vi må kigge på den, vi må justere, fordi det nuværende fører til u hensigtsmæssigheder. Det synes jeg også er et rigtig godt udgangspunkt og lover godt for fremtiden.

Så er det bare lidt ærgerligt, at man i det forslag til vedtagelse, som regeringspartierne har fremsat sammen med Dansk Folkeparti og Liberal Alliance, ikke tør sætte en tidsfrist for, hvornår det arbejde skal være færdiggjort. Det ville jeg gerne have haft, og jeg mener, det må være muligt at færdiggøre et sådant udredningsarbej-

de, inden det udvidede frie sygehusvalg træder i kraft igen den 1. juli næste år.

Ser jeg på det forslag til vedtagelse, som oppositionen er kommet med, så er der jo mange fornuftige betragtninger i det. Alligevel synes jeg, det er ærgerligt, at oppositionen ikke i skrift anerkender, hvad man – sådan implicit i al fald – har anerkendt mundtligt i dag, nemlig at eksistensen af private hospitaler kombineret med det udvidede frie sygehusvalg har ført til en udvidelse af den samlede produktion på sygehusområdet. Det har man ikke rigtig ville anerkende fuldt ud, men det har alligevel ligget som en implicit forudsætning i de fleste ordførers indlæg.

Det er ærgerligt, at man ikke vil anerkende, at det frie og udvidede sygehusvalg – det, der også i daglig tale bliver kaldt behandlingsgarantien – faktisk er en patientrettighed, der har ført til, at flere er blevet behandlet tidligere, og at det rent faktisk har ført til, at det offentlige sygehusvæsen er blevet mere effektivt og har fået moderniseret sig på nogle områder, som man ellers ville have været længere tid om. Det er lidt ærgerligt, at man ikke åbent vil anerkende det.

Men når det er sagt, synes jeg alligevel, at der på en dag som i dag er grund til at anerkende, hvor godt vores demokrati egentlig fungerer, hvor lydhøre vi egentlig er på hver sin side af hegnet, opposition og regering.

Jeg husker jo de ideologiske debatter, vi havde i 1990'erne om private sygehuse, hvor det jo nærmest var et fyord overhovedet at nævne muligheden for at tillade private sygehuse at blive etableret i vores land. Jeg var selv med til at forhandle spørgsmålet over for den daværende socialdemokratiske regering samtidig med vores tanker om en behandlingsgaranti. Det lykkedes dengang i 1998 at komme igennem med både anerkendelsen af de private sygehuse som et supplement og en behandlingsgaranti, dengang på 2 måneder for tre udvalgte sygdomme. Det er siden blevet almen politik for et stort flertal herinde, og det er jo ganske godt. Skal vi ikke holde fast i, at hele den tankegang bærer i den rigtige retning og så justere dér, hvor der er behov for det?

For mig at se er der ingen tvivl om, at behandlingsgarantien, den udvidede frie sygehusmodel, måske også burde justeres – udover på takstområdet – i forhold til selve perioden. Hvorfor ikke sige, at det skal være inden for en lægefagligt fastsat tidsfrist, at patienterne skal have den her rettighed? Så kommer vi ud over 1